

opusdei.org

Prelāta vēstule (decembris 2009)

Decembra mēnesis dod daudz izdevību, lai sagatavotos Jēzus dzimšanai: Ziemassvētku dekorācijas ielās, liturģija, prieki un rūpes no dienas dienā, mūsu sasniegumi un pat mūsu kļūdas. Uz to savā šā mēneša vēstulē norāda Prelāts.

15.04.2011

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā
manas meitas un manus dēlus! Atkal
tuvojas

Ziemassvētki, svētki, kas vienmēr ir brīnumaini jauni, svētki, kas tiek svinēti gandrīz visur, pat tādās vietās, kur Kristu tikpat kā nepazīst. Daudziem tā diemžēl ir tikai iespēja dāvāt un saņemt dāvanas, izmantot dažas dienas atpūtai vai vienkārši pavadīt vairāk laika kopā ar ģimeni. Mēs, kas esam saņēmuši ticības dāvanu, zinām šo svētku patieso nozīmīgumu: „**Katriem Ziemassvētkiem jāklūst priekš mums par jaunu un īpašu satikšanos ar Dievu, kurā mēs ļaujam, lai Viņa gaisma un Viņa žēlastība ietiecas līdz mūsu dvēseles dziļumiem.**”[1]

Šajās sagatavošanās nedēļās Baznīca mums to atkārtoti atgādina. Uzsākot Adventu tā mūs aicina: *Priecīgi iesim Kunga namā!*[2] Un Pāvests Benedikts XVI paskaidro, ka „**ienesl tam, kāpēc mums priecīgi jāiet uz priekšu (...), ir faktā, ka mūsu pestīšana ir tuvu. Kungs nāk! Ar šo**

apziņu mēs uzsākam Adventa ceļu, gatavodamies ar ticību svinēt sevišķo notikumu - Kunga Dzimšanas svētkus. Turpmākajās nedēļās liturģija no dienas dienā mums piedāvās apcerēt Vecās Derības tekstus, kas atsauc atmiņā dzīvās un pastāvīgās ilgas, kas iedvesmo jūdu tautu gaidīt Mesijas atnākšanu. Būsim arī mēs modri lūgšanā un centīsimies sagatavot mūsu sirdis Pestītāja uzņemšanai, kurš nāks atklāt mums savu žēlsirdību un dāvāt savu pestīšanu.”[3]

Pacentīsimies sekot šim Svētā Tēva padomam, lasīsim uzmanīgi liturģiskos tekstus un apcerēsīm tos mūsu personīgajā lūgšanā. Un es lūdzu vēl vairāk – papūlēsīsimies katrs personīgi atjaunot šo svētku kristīgo nozīmi sabiedrības apziņā. Neuzskatīsim, ka šis mērķis ir utopisks. Mūsu Tēvs mēdza sacīt: „kad skaiti, sāc ar vienu” un tad

turpini. Varbūt viņš domāja par to, kas viņam bija jādara, kad Kungs ielika Darbu viņa dvēselē un viņa rokās. Un viņa sākotnējā degsme pastāvīgi pieauga, pateicoties viņa nelokāmajam apustulātam. Būsim katrs šādā gatavībā, jo mēs visi varam līdzdarboties, lai mūsu pasaulē atgrieztos kristietība.

„Savējo vidū, apustuliskā dvēsele, tu esi kā akmens, kas iekritis ezerā. Ar savu piemēru un vārdiem tu izraisi pirmo sīko vilnīšu apli... un tas radīs vēl vienu... un tad vēl, un vēl ik reizi arvien plašāku...”[4]

Gaidot Kunga atnākšanu, kurš nāk, lai atjaunotu pasaulē taisnīgumu un mieru, Svētie Raksti gaviļē:*Ievēro, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad Es piepildīšu to svētības apsolījumu, ko Es devu Israēla namam un Jūdas namam. Tanīs dienās un tanī laikā Es izrietīšu Dāvidam īstu pilntiesīgu atvasi, kas nesīs sev līdzī tiesu un*

taisnību un liks tām valdīt virs zemes.

[5]

Šī Kunga nākšana būs vienmēr reāla, jo Viņš šo Zemi apmeklēs īpašā veidā, kad ik dienu Misē tiek svinēts Svētais Upuris. Tur Viņš pie mums nāk ar savu Miesu, ar savām Asinīm, ar savu Dvēseli un ar savu Dievišķību. Liturģiskā gada gaitā Viņš mums garīgi tuvojas visdažādākajā veidā; tagad – ar Ziemassvētku laika svinīgumu. Viņa klātbūtne ir tik spēcīga, ka, kaut arī dažviet to mēģina noklusēt, mēs redzam uzkrītošu realitāti: pasaule „apstājas”, jo ir Kristus dzimšana. Psalmā vārdi iegūst visu savu spēku: *Lai priecājas debess un līksmo zeme, lai krāc jūra un viss, kas to pilda! Lai līksmo lauks un viss, kas tur zeļ un zaļo; lai gaviļē visi meža koki tā Kunga priekšā, jo Viņš nāk.*[6]

Pirms divdesmit gadsimtiem Dievs atnāca uz zemi klusībā. Tikai eņģeļi

un neliela grupa vienkāršu ļaužu – gani – dalījās ar Jaunavu Mariju un svēto Jāzepu priekā par Pestītāja piedzimšanu. Arī šodien Kunga nemitīgā atnākšana notiek klusībā, bet „**kur ir ticība, kur Viņa Vārds tiek sludināts un uzklausīts, Dievs pulcina ļaudis kopā un dāvā viņiem Sevi Miesas veidā, dara tos par Savu Miesu. Viņš „nāk”. Un tā cilvēku sirdis atmostas. Jaunā eņģeļu dziesma kļūst par cilvēku dziesmu, kas gadsimtiem cauri aizvien jaunā veidā apdzied Dieva kā Bērna atnākšanu un priecājas līdz pašiem dvēseles dziļumiem.**”[7]

Pacentīsimies šo kristīgo svētku dienu ārējām izpausmēm piešķirt to pilnīgo jēgu. Es uzstāju, ka mums jāpieliek visas pūles, lai šīm īpašas noskaņas nedēļām atgrieztu to patieso nozīmi. Ir, piemēram, vienmēr iespējams redzamā veidā izdzīvot tradicionālās šo dienu

garīgās un dievbijīgās paražas: mājās izveidot Betlēmīti, apmeklēt Betlēmītes baznīcās un citās vietās, varbūt kopā ar citiem ģimenes locekļiem; runāt par šiem svētkiem raksturīgās Ziemassvētku eglītes un dāvanu garīgo nozīmi, kas ir veids, lai atgādinātu, ka viss labais nāk no Krusta koka...

Otrajā Adventa svētdienā mēs atkal sastopamies ar aicinājumu uz pārdabisku prieku par tuvojošos Jēzus dzimšanu. Šoreiz pravietis Baruhs vēršas pie Jeruzalemes pilsētas – simbola dvēselei, kas gaida Dievu, un saka: *Novelc, Jeruzaleme, savas sēru un ciešanu drēbes un ietērpies mūžīgās godības krāšņumā, ko Dievs tev ir piešķīris! Ietinies taisnības apmetnī, kura nāk no Dieva, un uzliec savā galvā Mūžīgā slavas kroni!*[8] Dievs apsola mums mūžīgā prieka pilnību, kas nekad nebeigsies, ja mēs centīsimies ar mīlestību pildīt Viņa baušļus un ar nožēlu atkal un

atkal atgriezīsimies pie Viņa, kad mēs neesam uzvedušies kā labi bērni. „**Prieks, kā arī pārdabisks un cilvēcisks optimisms**”, raksta svētais Hosemarija, „**ir savienojams ar fizisku nogurumu, ar sāpēm un asarām - jo mums taču ir sirds -, ar grūtībām mūsu iekšējā dzīvē vai apustuliskajā kalpošanā.**”[9] Vai mēs izmantojam šos un citus personiskos apstākļus, lai priedīgi sagaidītu Kungu? Vai mēs vēršamies ar godbijību pie Jaunavas Marijas un svētā Jāzepa, lai lūgtu viņu palīdzību mūsu ceļā uz Betlēmi?

Pat mūsu pašu nelaimēm – grēkiem un kļūdām, no kurām nav brīva neviena radība uz zemes, – būtu jākalpo mums par pamudinājumu, lai mēs ar lielāku uzticību un mīlestību trauktos pie Dieva, mūsu Kunga, kurš mums pastāvīgi piedāvā savu piedošanu, it īpaši Izlīgšanas Sakramentā. Mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka „**kristīgais optimisms**

nav kaut kas šķebīgi salkans, nedz arī cilvēka paļaušanās, ka gan jau viss būs labi. Tas ir optimisms, kas sakņojas mūsu brīvības apziņā un pārlicībā par žēlastību spēku; optimisms kas liek mums būt prasīgiem pašiem pret sevi, censties būt gataviem jebkurā brīdī atbildēt Dieva aicinājumam.”[10]

Marijas Bezvainīgās Ieņemšanas svētki mums atgādina, ka šis prieks pilnībā piemita Dievmātei. Šajos lielajos svētkos Baznīca uz mūsu Mātes lūpām liek pravieša Isaja vārdus: *Es priecājos lielā priekā par to Kungu, mana dvēsele ir līksma par manu Dievu! Jo Viņš mani gērbj pestīšanas drēbēs un mani apsedz ar taisnības apsegu kā līgavu, kas mirdz un lepojas savu aplikto rotu košumā.* [11]

Redzēt Dieva Māti, kas uzņemta godībā ar dvēseli un miesu, tik tuvu

Dievam, bet tajā pašā laikā tik tuvu mums – tam būtu jāpiepilda mūs ar neizsakāmu prieku! No Debesīm viņa rūpējas par katru no mums, seko mūsu soļiem un panāk no sava Dēla visas mums nepieciešamās žēlastības. „**Jo tuvāk cilvēks ir Dievam, jo tuvāk viņš ir cilvēkiem. To mēs redzam Marijā,**” saka Pāvests. „**Apstāklis, ka viņa pilnībā ir pie Dieva, ir pamats tam, ka viņa ir tik tuvu arī cilvēkiem. Tāpēc viņa var būt katra mierinājuma un ikvienas palīdzības Māte; Māte, pie kuras ikviens var vērsties savā vājumā un grēkā visās savās vajadzībās, jo viņa saprot visu un ir priekš visiem atvērts radoša labuma spēks.**”[12]

Adventa liturģiskais prieks uzdzirkstī ar nevaldāmu spēku trešajā Adventa svētdienā, ko sauc par *Gaudete*, pateicoties vārdiem, ar ko sākas ievada antifona: *Gaudete in Domino semper: iterum dico, gaudete.*

*Dominus enim prope est [13];
Priecājaties Kungā; es atkārtoti saku:
priecājieties! Kungs ir tuvu. Viņš nāk,
lai atpestītu mūs no mūsu grēkiem;
tā ir Ziemassvētkiem raksturīgā
prieka sakne. Priecājies, Ciānas
meita! Gavilē, Israēl! Priecājies un
gavilē no visas sirds, tu Jeruzālemes
meita! Jo Tas Kungs ir atsvabinājis
tevi no soda un novērsis no tevis tavus
ienaidniekus. Tas Kungs, Israēla
ķēniņš, ir pie tevis.[14]*

Dažkārt, redzot ciešanas un katastrofas, no kā cieš liela daļa cilvēces, mūsu sirdīs grib iezagties kārdinājums ļauties skumjām, pesimismam vai vismaz drosmes trūkumam. Cik daudz ir vardarbības un netaisnības gadījumu, kas būtu jānovērš; tik daudziem cilvēkiem pasaulē trūkst paša nepieciešamākā, lai dzīvotu cilvēka cienīgu dzīvi. Bet pāri visam – cik ļoti sirdīs trūkst mīlestības, cik ļoti ir aizmirsts Dievs, cik daudz vairāk vai mazāk slēpta

egoisma! Un tomēr nekas no tā nedrīkst nospiegt ticīgu cilvēku. Gluži otrādi, tam mūs ir jānudina dubultot ar žēlastības palīdzību mūsu pūles, lai sētu tuvākmīlestību cilvēku attiecībās. Marija atnesa Debesu laimi Elizabetes mājā; ko mēs – tu un es – darām, lai pārējie gūtu labumu no Jēzus tuvuma?

Ieklausīsimies svētā Hosemarijas padomā: „***Pazīsim savas slimības, bet atzīsim Dieva spēku. Kristiešu dzīvei jābūt caurstrāvotai ar optimismu, prieku un stingru pārlicību, ka Kungs vēlas, lai mēs Viņam kalpotu. Ja mēs jūtamies kā daļa no šīs svētās Baznīcas, ja atzīstam, ka mūsu pamats ir Pētera stingrā klīns un atbalstu saņemam caur Svētā Gara iedarbību, tad mēs izšķirsimies par to, lai izpildītu ikkatra brīža mazos pienākumus: sēt nedaudz katru dienu. Un raža pārpildīs klētis.***”[15]

Aplūkosim Marijas piemēru. Cik svarīga ļaužu acīs bija jauna meitene, vēl gandrīz bērns, no tik nezināmas vietas kā Nācarete? Bet, neraugoties uz to, Dievs pievērsās viņai un padarīja par Iemiesotā un Pestījošā Vārda Māti. Uzlūkosim viņu vēlreiz, kad viņa apmeklēja svēto Elizabeti, kā to mums piedāvā Evaņģēlija fragments ceturtajā Adventa svētdienā. *Magnificat* dziedājums, ierastas mūsu Karalienes sarunas ar Dievu auglis, ko bagātina viņas Svēto Rakstu pazīšana, atklājas mums kā dziesma, kas apliecina absolūtu uzticēšanos Dieva spēkam un tāpēc ir svēta prieka pilna.

***„Mūsu Māte ir daudz un ilgi
apcerējusi Vecās Derības svēto,
vīriešu un sieviešu, kas gaidīja
Pestītāju, vārdus un notikumus.
Viņa tika apbrīnojusi neskaitāmos
brīnumus un bezgalīgo Dieva
žēlsirdību pret savu tautu, kas
bieži bija tik nepateicīga. Apcerot***

šo Debesu labsirdību, kas nemitīgi atjaunojas, no viņas Neaptraipītās Sirds izlaužas mīlestības pilni vārdi: Augsti slavē Kungu mana dvēsele, un mans gars gaviglēja Dievā, manā Pestītājā, jo viņš ir uzlūkojis savas kalpones pazemību (Lk 1, 46-48). **Šīs labās Mātes bērni, pirmie kristieši, mācījās no viņas, un arī mēs varam mācīties un mums jāmācās no viņas.**”[16]

Pieņemsim Marijas mācību. Kungs kristiešiem mantojumā ir devis pasauli [17], un mēs esam pārlicināti, ka Viņa Vārds ar mūsu līdzdarbību tiks piepildīts, jo savā žēlastībā Viņš ir vēlējies rēķināties ar ikvienu no mums. Tāpēc „**mums jābūt optimistiem, bet tam ir jābūt optimismam, kas radies no ticības Dieva varenībai – Dieva, kas nezaudē kaujās - , optimismam, kas nav cēlies no cilvēku apmierinājuma sajūtas, no**

***mulķīgas un uzpūtīgas
pašapmierinātības.”[18]***

Turpināsim lūgties par Pāvestu, par viņa līdzstrādniekiem Baznīcas vadībā, par bīskapiem un priesteriem. It sevišķi šajā Priesterības gadā lūgsim Dievu, lai Kungs dotu Baznīcai daudz svētu priesteru, jo kā saviem draudzes locekļiem sacīja Arsas prāvests: „Priesterība ir Jēzus Sirds mīlestība. Kad redziet priesteri, domājiet par mūsu Kungu Jēzu Kristu.”[19]

Nesen es biju dažu dienu ceļojumā uz Kordovu. Apustuliskais Administrators bija uzaicinājis mani priesterības gada ietvaros uzrunāt diecēzes klēru un kopā ar viņu iesvētīt svētā Hosemarijas altārgleznu, kas uzstādīta sv. Nikolaja draudzē. Šajā baznīcā mūsu Dibinātājs lūdzās 1938. gada 20. aprīlī sava pirmā ceļojuma laikā uz šo Andalūzijas pilsētu. Man bija arī

iespēja tikties ar daudziem cilvēkiem, vīriešiem un sievietēm, jauniešiem un pieaugušajiem, kas piedalās Opus Dei apustuliskajā darbā. Pēc tam es devos uz Pamplonu, no kurienes atgriezos Mūžīgajā pilsētā. Kā vienmēr šos braucienus es veicu ciešā vienotībā ar ikvienu no jums un ar mūsu Tēva ceļojumiem, bieži pateicoties Dievam par to, cik brīnišķīgi ir augusi tā sēkla, ko svētais Hosemarija sēja viens pats, pateicoties Dieva žēlastības spēkam.

Ar visu manu mīlestību svētīju jūs un novēlu jums svētus un priecīgus Ziemassvētkus! Jūsu

Tēvs,+ Havjērs Romā, 2009. gada 1. decembrī.

[1] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 12.

[2] Romas Misāle, Adventa pirmā svētdiena (A), psalma refrēns.

[3] Benedikts XVI, Sprediķis Adventa pirmajā svētdienā, 02.12.2007.

[4] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 831.

[5] Romas Misāle, Adventa pirmā svētdiena (C), pirmais lasījums (*Jer* 33, 14-15).

[6] Romas Misāle, Kristus dzimšana, Pusnakts Mise, psalma refrēns (*Ps* 96 [95], 11-13).

[7] Benedikts XVI, Sprediķis Ziemassvētkos, 25.12.2008.

[8] Romas Misāle, Adventa otrā svētdiena (C), pirmais lasījums (*Bar* 5, 1-2).

[9] Sv. Hosemarija, *Smēde*, Nr. 290.

[10] *Turpat*, Nr. 659.

[11] Romas Misāle, Marijas
Bezvainīgās ieņemšanas svētki,
ievada antifona (*Is* 61,10).

[12] Benedikts XVI, Sprediķis Marijas
Bezvainīgās ieņemšanas svētkos,
08.12.2005.

[13] Romas Misāle, Adventa trešā
svētdiena, ievada antifona (*Flp* 4,
4-5).

[14] Romas Misāle, Adventa trešā
svētdiena (C), pirmais lasījums (*Cef* 3,
14-15).

[15] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet
garām*, Nr. 160.

[16] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr.
241.

[17] Sal. *Ps* 2, 8.

[18] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet
garām*, Nr. 123.

[19] Arsas prāvests, citēts A. Monnin,
Spirito del Curato d'Ars, Ed. Ares,
2009, 79.lp.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
decembris-2009/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-decembris-2009/) (16.04.2025)